

Arrest

nr. 159 327 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag v van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.12.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie:

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 stelt het volgende: De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2 van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap met de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Betrokkene vroeg reeds in 2011 een visum gezinshereniging aan in functie van de referentiepersoon, [C.M.] (53.12.05 436-29). De voorgelegde geboorteakte kon niet als bewijskrachtig worden beschouwd gezien ze laattijdig was opgesteld, de referentiepersoon had nooit kenbaar gemaakt (asielaanvraag) dat ze nog een zoon had met de naam [L. C]. Ook de andere voorgelegde bewijsstukken betreffende het ten laste zijn voldeden niet aan de voorwaarden. Voor de concrete motivatie moet verwezen worden naar de beslissing betreffende de weigering van het visum op 28.04.2011.

Betrokkene slaagde er dan toch in naar België te komen en diende op 14.02.2013 een bijlage 19ter in, opnieuw met de vraag gezinshereniging te kunnen bekomen in functie van de voornoemde referentiepersoon. Er werd om dezelfde redenen geweigerd. Zie voor de concrete motivatie de beslissing van 6.08.2013.

Bij de huidige aanvraag is er eigenlijk niets veranderd. Het bewijs van verwantschap is nog steeds diezelfde geboorteakte die niet kan aanvaard worden omdat ze laattijdig werd opgemaakt. Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Blijkt uit het voorgelegde uittreksel van de geboorteakte dat de eigenlijke akte pas werd opgesteld op 26.10.2010, zo'n 23 jaar na de geboorte van betrokkene. Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Vandaar dat het bewijs van verwantschap niet wordt aanvaard. Art. 40bis, §2, 3° kan dan ook geen toepassing vinden.

Zoals de Raad voor vreemdelingenbetwistingen reeds opmerkte in haar arrest van 12.05.2014, voor zover betrokkene de geboorteakte alsnog wenst te gebruiken als bewijs van verwantschap en dus wenst de ongeldigheid van het geboorteuittreksel te betwisten, dient hij zich te wenden tot de rechtbank van eerste aanleg.

Voor zover betrokkene deze stap niet wenst te zetten staat het hem vrij zelf stappen te ondernemen om die verwantschap met andere stukken te staven. Niets verhindert betrokkene om bijvoorbeeld zelf over te gaan tot het afleggen van een DNA-test om dan op die manier overeenkomstig art. 44 van het KB zijn verwantschap aan te tonen.

Ten overvloede dient ook nog eens herhaald te worden dat de andere voorwaarden tot verblijf evenmin voldaan zijn. Om als 'ten laste' te worden beschouwd dient immers aangetoond te worden dat betrokkene reeds financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Dit is hier niet het geval gezien de bewijzen dat geld werd overgemaakt niet aan betrokkene zelf gericht waren. Het feit dat betrokkene zelf verklaart onvermogen te zijn in het land van herkomst, er nooit enige economische activiteit te hebben gehad, sinds 30.06.2014 geen steun meer heeft ontvangen van het ocmw en er uit de voorgelegde stortingsbewijzen blijkt dat de referentiepersoon haar facturen betaald doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Ook betreffende dit argument kan verwezen worden naar de beslissing van 6.08.2013. Dit situatie is ongewijzigd. Uit wat betrokkene nadien is overkomen blijkt trouwens dat hij zich wel degelijk heeft moeten wenden tot het ocmw om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien, namelijk in juni en augustus 2013, alsook van februari tot juni 2014. Dit is uiteraard de bedoeling niet.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken "

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is onder meer afgeleid uit de schending van "de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel". Verder in het middel verwijst hij ook uitdrukkelijk naar de formele motiveringsplicht en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen.

Verzoeker citeert vooreerst de bestreden beslissing, zet een aantal theoretische beschouwingen aangaande de door hem geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur uiteen en stelt onder meer:

“a) Aangaande zijn verwantschap

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zijn verwantschap onvoldoende zou hebben aangetoond.

Dat dit geenszins het geval is!

In eerste instantie verwijst men naar de geboorteakte die verzoeker heeft neergelegd.

Verwerende partij stelt dat de authenticiteit van deze geboorteakte niet zou kunnen worden erkend omdat ze niet zou voldoen aan de voorwaarden van art 27 van het wetboek van Internationaal Privaatrecht.

Art 27 stelt het volgende:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. § 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. § 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Uit het voorgaande blijkt dat de geboorteakte die verzoeker neergelegd heeft, wel degelijk in overweging dient te worden genomen.

Haar rechtsgeldigheid werd immers vastgesteld!

Dat verwerende partij onterecht de geboorteakte van verzoeker weigert en onterecht verwijst naar art 27 van het wetboek van Internationaal Privaatrecht.

Art 27 stelt immers louter dat de akte erkend wordt als haar rechtsgeldigheid vastgesteld wordt.

De volgende voorwaarden moeten hiervoor voldaan zijn:

☐ *De buitenlandse akte van de burgerlijke stand moet opgesteld zijn door de buitenlandse bevoegde autoriteit. Ze moet ook de vorm hebben die in dat land gebruikelijk is.*

☐ *Buitenlandse akten moeten gelegaliseerd zijn. Bij het legaliseren van een document bevestigt een ambtenaar de echtheid van een handtekening dat document.*

☐ *De handtekening van een buitenlandse beëdigde vertaler moet ook gelegaliseerd worden.¹*

Verwerende partij heeft enkel een opmerking gemaakt mbt de datum waarop het document werd opgesteld.

Bijgevolg kan aangenomen worden dat aan alle voorgaande voorwaarden voldaan werd.

Het is duidelijk dat de registratiedatum geen bepalende voorwaarde is voor de rechtsgeldigheid van een authentieke akte en dat verwerende partij dan ook onredelijk is geweest om de geboorteakte die verzoeker neerlegde niet in overweging te nemen, omwille van drogredenen en dan nog wetsartikelen aanhaalt die geenszins aan de orde zijn.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu duidelijk blijkt dat de authenticiteit van de geboorteakte niet in twijfel getrokken wordt en de afstammingsband vaststaat.

Dat uw Raad zich hier bovendien reeds over heeft uitgesproken in arrest nr. 124 832 dd. 07.04.2015:

“Het is de Raad echter geheel onduidelijk op grond van de motivering van de beslissing hoe de gemachtigde tot de conclusie komt dat de laattijdigheid van de akte niet conform artikel 27 van het WIPR zou zijn nu dit artikel niet naar enige tijdsindicatie verwijst en de gemachtigde inderdaad enkel verwijst naar de datum waarop het document werd opgemaakt. Verzoekster heeft er het raden naar of de gemachtigde meent dat de laattijdigheid conform het Nepalese recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.”

Het mag duidelijk zijn dat ook aan de hand van deze beslissing verzoeker er het raden naar heeft of de gemachtigde meent dat de laattijdigheid conform het Gambiaanse recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

[...]

2.1.2. De verwerende partij repliceert dienaangaande in de nota als volgt:

“Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op geheel zorgvuldige wijze is nagegaan of de verzoekende partij de bloedverwantschap met de referentiepersoon, in functie waarvan de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, voldoende heeft aangetoond.

Evenwel diende door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vastgesteld te worden dat de voorliggende geboorteakte ruim laattijdig geregistreerd werd (maar liefst 23 jaar na de geboorte) én bovendien louter is gebaseerd op verklaringen, zodat deze niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 WIPR.

Artikel 27 van het WIPR bepaalt het volgende:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Verweerder laat gelden dat uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

In casu werd door de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging ingediend als bloedverwant in de neergaande lijn, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging evident gerechtigd was om de voorgelegde geboorteakte te onderzoeken en de doorwerking ervan desgevallend in toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren, wanneer werd vastgesteld dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Verzoekende partij verliest met haar vaag betoog, als zou artikel 27 WIPR niet voorzien in een geldigheidsvoorwaarde nopens de datum van registratie, kennelijk de artikelen 18 en 21 WIPR uit het oog.

In zoverre de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de door haar voorgelegde geboorteakte wel degelijk overeenkomstig Gambiaanse recht is en aldus door de gemachtigde van de Staatssecretaris in overweging diende genomen te worden, laat verweerder gelden dat artikel 27 WIPR het volgende bepaalt: “Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg (...)”

Verweerder benadrukt dat slechts de rechtbank van eerste aanleg bevoegd kan geacht worden om kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse geboorteakte.

Zie ook:

“2.1.4. Waar verzoeker in het tweede onderdeel van zijn eerste middel aanvoert dat het aan verweerder toekomt de rechtsgeldigheid van de buitenlandse geboorteakte te toetsen op grond van artikel 27 van het WIPR, in samenhang met de artikelen 21 en 28 van datzelfde wetboek, heeft hij een punt, maar waar hij stelt dat dat onderzoek niet gebeurd is, kan de Raad niet volgen daar uit de bestreden beslissing blijkt dat een onderzoek is gebeurd. Indien verzoeker meent dat het onderzoek op grond van

artikel 27 van het WIPR niet goed is gebeurd, kan hij dit aanvechten maar valt dit onder de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg." (R.v.V. nr. 134 795 van 9 december 2014)

En ook:

"Overeenkomstig artikel 27 van het wetboek internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld voor haar echtheid en voor haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijk recht. Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan die voorwaarden. De authenticiteit en de inhoud van de geboorteakte kunnen niet worden erkend en de afstamming dient dus als onvoldoende bewezen geacht te worden.

Verzoekster legde geen andere elementen voor die een eventuele verwantschap kunnen aantonen. De verwerende partij kan derhalve niet verweten worden dat er "geen rekening werd gehouden met alle andere mogelijke bewijzen". (R.v.V. nr. 121.362 dd. 24.03.2014)

En ook:

"De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verweerder de authenticiteit en de inhoud van de geboorteakte niet erkent omwille van de laattijdige registratie en het feit dat het document werd opgesteld op basis van loutere verklaringen. Verweerder besluit daaruit dat de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende is aangetoond.

(...)

Te dezen is verweerder gerechtigd om een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster als familielid van een Unieburger al dan niet toe te kennen. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden verifiëren of de geboorteakte waarop verzoekster zich beroept in België rechtsgeldig is.

Het feit dat verzoekster meent dat verweerder een manifeste beoordelingsfout begaat door te stellen dat de akte niet kan erkend worden omdat ze laattijdig geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen, veronderstelt opnieuw dat de Raad zich over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde zou uitspreken, waarvoor hij geen rechtsmacht bezit.

Gelezen in deze zin is dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk (RvV (AV) 2 maart 2010, nr. 39.684 - naar analogie i.v.m. buitenlandse huwelijksakten).

Waar verzoekster in haar tweede onderdeel van haar eerste middel aanvoert dat het aan verweerder toekomt de rechtsgeldigheid van de buitenlandse geboorteakte te toetsen op grond van artikel 27 van het WIPR, in samenhang met de artikelen 21 en 28 van datzelfde wetboek, heeft zij een punt, maar waar zij stelt dat dat onderzoek niet gebeurd is, kan de Raad niet volgen daar uit de bestreden beslissing blijkt dat een onderzoek is gebeurd. Indien verzoekster meent dat het onderzoek op grond van artikel 27 van het WIPR niet goed is gebeurd, kan zij dit aanvechten maar valt dit onder de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg." (R.v.V. nr. 128 029 van 8 augustus 2014)

Volledigheidshalve stelt verweerder nog vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift op geen enkele wijze het motief weerlegt dat stelt dat de voorliggende geboorteakte uitsluitend opgesteld werd op basis van loutere verklaringen, zodat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat op kennelijk onredelijke wijze zou geoordeeld zijn dat geen bewijswaarde aan het document in casu kan worden toegekend.

Verzoekende partij houdt nog voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bijkomende bewijzen diende te vragen aan verzoekende partij.

Verweerder merkt dienaangaande op dat wanneer verzoekende partij een aanvraag indient, op haar de verplichting rust zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Verzoekende partij meent voorts dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekende partij aan een DNA-test diende te onderwerpen.

Het weze hierbij opgemerkt dat de zorgvuldigheidsplicht een wederkerige verplichting inhoudt, die zowel op de verzoekende partij als de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging rust.

Doordat de geboorteakte reeds voor een derde maal niet werd erkend door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging, is het allerm minst onredelijk om te verwachten van de verzoekende partij dat zijzelf een DNA test zou uitvoeren, teneinde een bewijs te leveren van de verwantschap.

Verzoekende partij heeft dit evenwel nagelaten te doen.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat, ook al zou de afstammingsband hierdoor worden vastgesteld, verzoekende partij nog niet voldoet aan de overige vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, nu de verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van de voorwaarde "ten laste".

Verzoekende partij houdt voor dat de beslissing onvoldoende werd gemotiveerd nopens de voorwaarde "ten laste". Verzoekende partij zou niet kunnen afleiden waarom de feiten niet zouden volstaan. De motivering van de in casu bestreden beslissing zou indruisen tegen de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat stelt dat het ten laste zijn met alle middelen van recht mag worden bewezen.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

In casu blijkt dat de verzoekende partij een aantal bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat bepaalde sommen geld werden overgemaakt, doch uit verder nazicht blijkt dat deze geldstortingen niet aan de verzoekende partij zelf waren gericht.

Terwijl de verklaring uitgaande van de verzoekende partij dat hij onvermogen is evenmin het bewijs kan leveren dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Het weze volledigheidshalve nog opgemerkt dat de verzoekende partij, in weerwil van hetgeen hij heeft laten uitschijnen, zich wel degelijk heeft moeten wenden tot het OCMW, met name in juni en augustus 2013, alsook van februari tot juni 2014, hetgeen uiteraard niet de bedoeling kan zijn.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging om te besluiten dat er geen overeenstemmend

bewijs voorligt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, nu leugenachtige verklaringen worden afgelegd.

Waar de verzoekende partij tot slot nog voorhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging voorafgaand aan het nemen van de in casu bestreden beslissing een socio-economisch onderzoek diende uit te voeren, laat verweerder gelden dat de beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

In casu betreft de bestreden beslissing immers geen beëindiging van een verblijf, doch wel een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Derhalve dient de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging geen socio-economisch onderzoek uit te voeren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Het middelonderdeel is gericht tegen het eerste van de twee weigeringsmotieven.

2.1.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 27 van het wetboek Internationaal privaatrecht (hierna verkort het WIPR). Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

De Raad stelt in eerste instantie vast dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de rechtbank van eerste aanleg. De Raad erkent dit gegeven en spreekt zich in casu niet uit of de gemachtigde op rechtsgeldige wijze de buitenlandse akte weigert te erkennen, noch over de geldigheid van de geboorteakte. Dit neemt niet weg dat, conform artikel 39/1, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te worden beoordeeld van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus

moet worden nagegaan of de motivering van de bestreden beslissing draagkrachtig is teneinde over te gaan tot het nemen van een afwijzende beslissing (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

De verwerende partij verwijst, zoals reeds gesteld, in de bestreden beslissing naar artikel 27 van het WIPR en stelt dat krachtens deze bepaling een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Daarop stelt zij dat een laattijdige geboorteregistratie niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 van het WIPR. Echter, zowel verzoeker als de Raad hebben er het raden naar hoe zij tot deze conclusie is gekomen en in het bijzonder of zij één en ander heeft al dan niet heeft getoetst aan het Gambiaanse recht.

2.1.5. Een schending van de formele motiveringsplicht is derhalve aannemelijk gemaakt, zodat het desbetreffende motief niet overeind blijft. De argumentatie van de verwerende partij doet daaraan geen afbreuk.

2.1.6. De voorgaande vaststelling kan op zich echter niet leiden tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Immers, deze bevat nog een tweede motief, dat – ongeacht van de bewoordingen in de beslissing zelf- evenzeer determinerend is en waarvan de rechtsgeldigheid dus moet worden onderzocht.

2.1.7. Met betrekking tot het tweede motief doet verzoeker het volgende gelden:

“b) Aangaande het feit dat verzoeker ‘ten laste’ is

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als ‘ten laste kan worden beschouwd’.

Om als betrokkene ‘ten laste’ te worden beschouwd dient te worden aangetoond dat verzoeker in de maanden voor de aanvraag afhankelijk was van de materiële bijstand van zijn moeder.

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt, en dat dit in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

In casu stelt de bestreden beslissing het volgende: “Het feit dat betrokkene zelf verklaart onvermogen te zijn in het land van herkomst, er nooit enige economische activiteit te hebben gehad, sinds 30.06.2014 geen steun meer heeft ontvangen van het OCMW en er uit de voorgelegde stortingsbewijzen blijkt dat de referentiepersoon haar facturen betaalt doet geen afbreuk aan deze vaststelling.”

Dat in eerste instantie verwerende partij de beslissing onvoldoende motiveert. Verzoeker kan immers op geen enkele manier afleiden waarom deze feiten niet volstaan.

Vervolgens is deze in strijd met de rechtspraak die stelt dat het ‘ten laste zijn’ op alle mogelijke manieren bewezen kan worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Ten slotte wenst verzoeker nog op te merken dat het feit dat hij zich heeft moeten richten tot het OCMW, geen afbreuk doet aan het feit dat hij ten laste is van zijn moeder.

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

En dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009).

Bovendien kan het genieten van steun geen afbreuk doen aan je hoedanigheid van ‘familie ten laste’.”

2.1.8. Verzoeker stelt in eerste instantie dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom “Het feit dat betrokkene zelf verklaart onvermogen te zijn in het land van herkomst, er nooit enige economische activiteit te hebben gehad, sinds 30.06.2014 geen steun meer heeft ontvangen van het OCMW en er uit de voorgelegde stortingsbewijzen blijkt dat de referentiepersoon haar facturen betaalt” niet volstaan.

Verzoeker kan daarin echter niet worden bijgetreden: de verwerende partij stelt immers vooreerst :*“Om als ‘ten laste’ te worden beschouwd dient immers aangetoond te worden dat betrokkene reeds financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Dit is hier niet het geval gezien de bewijzen dat geld werd overgemaakt niet aan betrokkene zelf gericht waren.”*

Wanneer de verwerende partij vaststelt dat verzoeker, om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat hij reeds financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon –hetgeen door verzoeker niet wordt betwist- en vervolgens oordeelt dat dit niet het geval is omdat de overgelegde

bewijsstukken die zouden moeten aantonen dat geld werd overgemaakt niet aan verzoeker zelf waren gericht –hetgeen evenmin wordt ontkend- dan moet daarover niet verder worden gemotiveerd dan het geval is. Verzoeker toont niet aan waarom de bedoelde motivering, in het licht van de vraag naar het bedoelde bewijs, niet afdoende zou zijn, temeer nu ook wordt verwezen naar een eerdere beslissing van 6 augustus 2013, beslissing die verzoeker uiteraard bekend is.

Waar verzoeker betoogt dat de motivering in strijd zou zijn met de rechtspraak, die stelt dat het ten laste zijn op alle mogelijke manieren kan worden bewezen, moet worden vastgesteld dat dit niet impliceert dat de door de aanvrager voorgelegde elementen per definitie moeten worden aangenomen als zijnde bewijskrachtig. Uit de motivering blijkt dat de verwerende partij –die ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt- van oordeel is dat het bewijs niet voorligt. Zo verzoeker al zou willen aantonen dat hierover op kennelijk onredelijke dan wel onzorgvuldige wijze werd geoordeeld, dan komt het haar toe dit met concrete argumenten aan te tonen. Zij blijft daartoe evenwel in gebreke.

2.1.9. Verzoeker stelt ten slotte nog dit:

“c) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Zoals eerder aangehaald, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”²

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na dit te onderzoeken!”

Verzoeker gaat echter volledig voorbij aan het gegeven dat hem nooit enig verblijfsrecht werd verleend, zodat het middelonderdeel in rechte faalt en alleen al om die reden moet worden verworpen.

Het middel, in zoverre het is gericht tegen het tweede weigeringsmotief, kan niet worden aangenomen.

2.1.10. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het eerste middel niet kan leiden tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.2.1. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt wat volgt:

“Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

De integratie van verzoeker, het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft, het feit dat hij samenwoont met zijn moeder en zijn moeder de Belgische nationaliteit heeft, wegen wel degelijk zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar zijn land van herkomst bemoeilijken! Verzoeker vormt een gezin met zijn moeder!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kan hij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als hij geacht wordt terug naar zijn land van herkomst te gaan??

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoeker van mening is dat hij wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden om verblijfsrecht te bekomen.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn moeder!

Het is voor verzoeker en zijn gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van de moeder in België kan verwacht worden dat zij mee zou verhuizen, een land waar hij geen onderkomen meer heeft en waar hij in een levensbedreigende en mensonterende situatie zou terechtkomen.

Dit zou betekenen dat zij alles dient op te geven en achter te laten, alles wat zij hier opgebouwd heeft!

Het is niet redelijk te verantwoorden om van zijn moeder te verwachten dat zij mee naar het buitenland zou verhuizen.

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!"

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"Verzoekende partij meent voorts dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Vooreerst laat de verweerder gelden dat verzoekende partij geenszins aantoonde op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou schenden. Zij geeft niet in concreto aan om welke reden haar gezinsleven zou zijn geschonden. De loutere verklaring dat verzoekende partij een gezin vormt met haar moeder is onvoldoende.

Evenmin toont zij aan dat zij niet in staat zou zijn haar eventuele recht op gezinsleven uit te oefenen in het land van herkomst, noch dat de tijdelijke verwijdering uit België een schending zou uitmaken van dit gezinsleven. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS nr.170.806 dd. 04.05.2007, RvV nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verder laat de verweerder gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Het Verdrag waarborgt, als zodanig, geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of aldaar te verblijven, wanneer hij of zij niet over de nationaliteit van deze Staat beschikt (zie *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43, Serie A no. 193, en *Beldjoudi v. France*, 26 maart 1992, § 74, Serie A no. 234-A). Bovendien rust op de Lidstaten de plicht om de openbare orde op hun grondgebied te verzekeren, in het bijzonder door de uitoefening van hun, door het internationaal recht algemeen erkend, recht op controle op de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen. (EHRM, *Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga c. België*, 12 oktober 2006, § 81)

Terwijl het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat art. 8 EVRM niet uitsluit dat het recht op gezinshereniging kan worden beperkt door de Verdragsluitende Staten:

“Een beperking van het recht op gezinshereniging brengt per definitie een inmenging met zich mee door de publieke overheden in het gezinsleven van zij die hierdoor worden getroffen, terwijl art. 8 EVRM niet automatisch betekent dat “de verzoekende partij het recht heeft om bij zijn kinderen te leven en omgekeerd”. In toepassing van art. 8, tweede lid EVRM is een inmenging in het privé- en gezinsleven toegestaan, dan voor zover deze bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. De Wet van 15 december 1980 is een wet van openbare orde die beantwoordt aan de bepalingen van art. 8 tweede lid EVRM. De toepassing van deze wet brengt op zich dan ook geen schending van art. 8 EVRM met zich mee. Het is de Verdragsstaten toegestaan om het recht op een privé- en gezinsleven te onderwerpen aan bepaalde regels van openbare orde. In beginsel behouden de Staten het recht om de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te controleren en zijn zij gemachtigd tot het vaststellen van de voorwaarden daartoe. Artikel 8 EVRM verzet er zich niet tegen dat de Staten de voorwaarden vastleggen voor de toegang tot hun grondgebied. Een beslissing tot weigering van een visum gezinshereniging, omdat niet aan de wettelijke voorwaarden werd voldaan, beantwoordt daarom aan art. 8 EVRM. Het recht op gezinshereniging wordt immers niet beperkt door de bestreden beslissing zelf, maar wel door de vermelde bepaling van de Wet van 15 december 1980, die inderdaad het recht op gezinsleven zoals voorzien door art. 8 EVRM beperkt. Er werd reeds geoordeeld dat de inmenging in het recht op een gezinsleven, die wordt voorzien bij art. 10, al. 1, 4° van de Wet van 15 december 1980 gerechtvaardigd is, nu zij steunt op overwegingen van openbare orde, die aan de basis liggen van het principe van de immigratiestop, en nu zij beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 8, al. 2 EVRM. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid vermocht dan ook op rechtsgeldige wijze, zonder daarbij art. 8 EVRM te schenden, een aanvraag visum lang verblijf – gezinshereniging te verwerpen, die gericht was op de vestiging van de ascendent bij zijn kind.” (RvS nr. 209.321, 30 november 2010 – vrije vertaling)

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De Wet van 08.07.2011 heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend, terwijl de eruit voortvloeiende beperking van het recht op gezinshereniging werd ingegeven door overwegingen van openbare orde. Ter zake verwijst de verweerder naar de voorbereidende werken van de Wet van 08.07.2011.

Ten overvloede merkt de verweerder op dat het in casu ook een aanvraag tot een eerste toelating tot verblijf betreft.

“De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de

vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.” (RvV nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekende partij de vestiging te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1785 dd. 18.09.2007).

De verweerder is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM. Verzoekende partij haar theoretische beschouwingen kunnen hier geen afbreuk aan doen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij

zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Verzoeker heeft zijn aanvraag ingediend als descendent van een Belg. In de nota wordt blijk gegeven van een aantal elementen die worden betrokken bij de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Hieruit blijkt dan meteen dat de verwerende partij van oordeel is dat een belangenafweging ter zake nodig is. Een dergelijke afweging dringt zich overigens des te meer op nu blijkt dat het motief aangaande de vraag of de bloedverwantschap al dan niet werd bewezen niet deugdelijk werd bevonden. Er blijkt op geen enkele wijze uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaats gevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad kan voorts ook geen rekening houden met motieven die niet in het bestreden bevel werden vermeld. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). Door deze "motieven" pas in de nota op te nemen ontnemt de verwerende partij verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 59).

2.2.4. Het middel, gestoeld op een schending van artikel 8 van het EVRM, is gegrond en leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2015 houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS